



Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PRIIT PIKAMÄE
föredraget den 10 mars 2022¹

Mål C-7/21

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG
mot
CB,
DF,
GH

(begäran om förhandsavgörande från Bezirksgericht Bleiburg (Distriktsdomstolen i Bleiburg, Österrike))

”Begäran om förhandsavgörande – Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område – Delgivning av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden – Förordning (EG) nr 1393/2007 – Artikel 8 – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artiklarna 45.1 b och 46 – Beslut som meddelas i en medlemsstat och delges i en annan medlemsstat endast på den första medlemsstatens språk – Lagstiftning i den första medlemsstaten i vilken det föreskrivs en frist på åtta dagar för att invända mot detta beslut – Rätt till en rättvis rättegång – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”

I. Inledning

1. Begäran om förhandsavgörande, som har framställts av Bezirksgericht Bleiburg (Distriktsdomstolen i Bleiburg, Österrike) enligt artikel 267 FEUF, avser tolkningen av artikel 18 första stycket FEUF, artikel 8 i förordning (EG) nr 1393/2007² och artiklarna 36 och 39 i förordning (EU) nr 1215/2012³, jämförda med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och artikel 4.3 FEU.

2. Begäran har framställts i ett mål mellan LKW Walter Internationale Transportorganisation AG (nedan kallad käranden) och CB m.fl. (nedan kallade svarandena), vilka är tre delägare i en österrikisk advokatbyrå som företrädde käranden i ett verkställighetsförfarande i Slovenien. Eftersom dessa inte inom den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen

¹ Originalspråk: franska.

² Europaparlamentets och rådets förordning av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (”delgivning av handlingar”) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 2007, s. 79).

³ Europaparlamentets och rådets förordning av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

invände mot ett beslut om verkställighet som hade delgetts käranden, blev nämnda beslut slutligt och verkställbart, vilket innebar att käranden var tvungen att betala den fordran som konstaterats i beslutet. Under dessa omständigheter väckte käranden talan mot svarandena vid den hänskjutande domstolen och gjorde gällande den omständigheten att dessa i egenskap av advokater var ansvariga för att de slovenska domstolarna hade avvisat den invändning som de hade ingett för sent. Käranden yrkade därför återbetalning av det belopp som denne hade varit tvungen att betala till följd av verkställighetsförfarandet. Till stöd för sitt försvar gjorde svarandena gällande att den slovenska lagstiftningen i fråga inte är förenlig med unionsrätten, eftersom den inte säkerställer att rätten till försvar för en rättegångshandlings adressat faktiskt iakttas. De ansåg dessutom att denna lagstiftning är diskriminerande, eftersom den enligt dem möjliggör för parter som har sitt säte i Slovenien att dra otillbörlig fördel av särdragen i denna lagstiftning i förhållande till parter som har sitt säte i andra medlemsstater.

3. Förevarande mål utgör ett tillfälle för domstolen att utveckla sin praxis avseende det civilrättsliga samarbetet, särskilt vad gäller översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden vilka ska delges i en annan medlemsstat. Domstolen måste tolka de ovannämnda bestämmelserna på ett sådant sätt att de syften som eftersträvas med dem uppnås, det vill säga att de rättsliga förfarandena effektiviseras och påskyndas och en god rättskipning säkerställs, utan att det faktiska iakttagandet av adressaternas rätt till försvar för den skull försvagas.⁴ Eftersom nämnda förordningar inte syftar till att förenhetliga civilprocessrätten i dess helhet, utan stöder sig på de förfaranden som medlemsstaterna i enlighet med sin processuella autonomi redan har fastställt i syfte att säkerställa översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden inom området med frihet, säkerhet och rättvisa,⁵ måste domstolen pröva huruvida den slovenska lagstiftningen i fråga är förenlig med de krav som åläggs i unionsrätten.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Unionsrätt

1. Förordning nr 1393/2007

4. I artikel 8 i förordning nr 1393/2007, som har rubriken "Vägran att ta emot en handling", fastställs följande:

"1. Det mottagande organet ska med användande av standardformuläret i bilaga II upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet, om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till något av följande språk:

a) ett språk som adressaten förstår, eller

⁴ Reig Fabado, I., "Los documentos privados y el reglamento 1393/2007 de notificaciones y traslado", *Cuadernos de Derecho Transnacional*, volym 9, nr 2, oktober 2017, s. 678, har förklarat att även om förordning nr 1393/2007 är ett instrument för civilrättsligt samarbete som säkerställer att den inre marknaden fungerar väl och som bidrar till skapandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom unionen fäster den särskild vikt vid ett effektivt domstolsskydd för rättegångshandlingarnas adressater.

⁵ Dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 71), och dom av den 7 maj 2020, Parking och Interplastics (C-267/19 och C-323/19, EU:C:2020:351, punkt 48).

b) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.

2. Om det mottagande organet underrättas om att adressaten vägrar att ta emot handlingen enligt punkt 1, ska det omedelbart underrätta det sändande organet ... och återsända framställningen och de handlingar av vilka en översättning begärs.

3. Om adressaten vägrar att ta emot en handling enligt punkt 1, kan delgivningen ske genom att adressaten tillsammans med handlingen delges en översättning av denna till något av de språk som avses i punkt 1. I det fallet ska dagen för delgivning av handlingen vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten. Om en handling enligt medlemsstatens lagstiftning ska delges inom en viss period, bör emellertid den dag som ska beaktas med avseende på den sökande vara den dag då den ursprungliga handlingen delgavs, i enlighet med artikel 9.2.

4. Punkterna 1–3 ska även tillämpas på de sätt att översända och delge rättegångshandlingar som anges i avsnitt 2.

5. Med avseende på tillämpningen av punkt 1 ska ... myndigheten eller personen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 14, underrätta adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot handlingen och om att varje handling som denne vägrar att ta emot måste sändas till de berörda tjänstemännen respektive den berörda myndigheten eller personen.”

5. I artikel 9 i samma förordning, som har rubriken ”Delgivningsdag”, föreskrivs följande:

”1. Dagen för delgivning av en handling enligt artikel 7 ska vara den dag då den delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten, om inte annat följer av artikel 8.

2. Om en handling enligt medlemsstatens lagstiftning ska delges inom viss tid, ska emellertid den dag som gäller den sökande vara samma dag som fastslås i medlemsstatens lagstiftning.

3. Punkterna 1 och 2 ska även tillämpas på de sätt att översända och delge de rättsliga handlingar som anges i avsnitt 2.”

6. Bilaga I till nämnda förordning innehåller bland annat ett intyg om delgivning eller utebliven delgivning av handlingar. I punkt 12.3 i detta intyg anges följande:

”Handlingens adressat har skriftligen underrättats om att han eller hon kan vägra att ta emot handlingen om den varken är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, ett språk som denne förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.”

7. Standardformuläret, med rubriken ”Information till adressaten om rätten att vägra att ta emot handlingar”, som finns i bilaga II till samma förordning, innehåller följande upplysning riktad till handlingens adressat:

”Ni får vägra att ta emot handlingen om den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, antingen ett språk som ni förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.

Om ni önskar utnyttja denna rättighet, måste ni vägra att ta emot handlingen vid delgivningen genom att vända er direkt till delgivningsmannen eller genom att återsända handling[en] inom en vecka till nedanstående adress och ange att ni vägrar att ta emot den.”

8. Detta standardformulär innehåller även en ”adressatens förklaring” som denne, för det fall vederbörande vägrar att ta emot den aktuella handlingen, ombeds att underteckna och som har följande lydelse:

”Jag vägrar att ta emot bifogade handling eftersom den inte är avfattad på, eller åtföljs av en översättning till, ett språk som jag förstår eller det officiella språket eller något av de officiella språken på delgivningsorten.”

9. Slutligen föreskrivs i detta standardformulär att adressaten, i en sådan situation, ska ange det eller de språk som vederbörande förstår bland unionens officiella språk.

10. Förordning nr 1393/2007 har upphävts genom förordning (EU) 2020/1784,⁶ vilken är tillämplig först från och med den 1 juli 2022.

2. Förordning nr 1215/2012

11. Artikel 36.1 i förordning nr 1215/2012, vilken ingår i avsnitt 1, med rubriken ”Erkännande”, i kapitel III, med rubriken ”Erkännande och verkställighet”, har följande lydelse:

”En dom som meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att något särskilt förfarande behöver användas.”

12. Avsnitt 2, med rubriken ”Verkställighet”, i samma kapitel III innehåller bland annat artikel 39, som har följande lydelse:

”En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den medlemsstaten ska vara verkställbar i andra medlemsstater utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.”

13. Avsnitt 3, med rubriken ”Vägran av erkännande och verkställighet”, i nämnda kapitel III innehåller underavsnitt 1, med rubriken ”Vägran av erkännande”, och underavsnitt 2, med rubriken ”Vägran av verkställighet”.

14. I artikel 45 i detta underavsnitt 1 fastställs följande:

”1. Vid ansökan från en berörd part ska erkännande av en dom vägras om

...

b) domen är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en svarande i dennes utemål och svaranden inte har delgetts stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta,

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (omarbetning) (EUT L 405, 2020, s. 40).

...”

15. I artikel 46 i detta underavsnitt 2 föreskrivs följande:

”På ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs ska verkställighet av en dom vägras om någon av de grunder som avses i artikel 45 föreligger.”

B. Nationell rätt

1. Österrikisk rätt

16. I 1295 § i Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (allmänna civillagen) (nedan kallad ABGB) föreskrivs följande:

”1) Var och en har rätt att begära ersättning för skada av den som vållat skadan; detta gäller oberoende av om skadan har uppkommit genom åsidosättande av en avtalsförpliktelse eller utan något samband med ett avtal.

2) Den som uppsåtligen och på ett sätt som strider mot god sed tillfogar en skada är också skyldig att ersätta skadan. Om skadan uppstod i samband med utövandet av en rättighet föreligger ersättningskyldigheten enbart om utövandet av denna rättighet skedde i syfte att tillfoga den andre skada.”

17. I 1299 § ABGB föreskrivs följande:

”Den som offentligt utövar ett ämbete eller ägnar sig åt en konst, ett yrke eller ett hantverk eller som frivilligt tar på sig att genomföra ett uppdrag som kräver egen konstnärlig erfarenhet eller ovanlig fallenhet därför, visar därigenom att han anser sig uppfylla dessa krav på erfarenhet eller ovanlig fallenhet; denne ansvarar således för brister på detta område. Om uppdragsgivaren kände till hans oerfarenhet eller genom normal uppmärksamhet borde ha upptäckt den, har emellertid även uppdragsgivaren gjort sig skyldig till en försummelse.”

18. I 1300 § ABGB föreskrivs följande:

”En sakkunnig är ansvarig också när han mot betalning i ärenden inom området för sin konst eller vetenskap av misstag ger ett felaktigt råd. Förutom i dessa fall är en rådgivare enbart ansvarig för skada som han medvetet har orsakat den andre genom rådgivning.”

2. Slovensk rätt

19. Artikel 9 i Zakon o izvršbi in zavarovanju (lagen om verkställighetsförfaranden) (nedan kallad ZIZ), som handlar om rättsmedel och appellationsdomstolens territoriella behörighet i fråga om verkställighet på grundval av en handling som äger vitsord, har följande lydelse:

”Ett beslut i första instans kan överklagas, om inte lagen föreskriver något annat. Invändning är det rättsmedel som en gäldenär har möjlighet att använda mot ett verkställighetsbeslut genom vilket en ansökan om verkställighet har bifallits.

Överklagandet och invändningen ska inges inom en frist av åtta dagar från delgivningen av förstainstansdomstolens beslut, om inte annat föreskrivs i lagen.

Ett överklagande som har ingetts i tid och som tillåts ska delges motparten så att denne kan svara på det, om denne även har delgetts det beslut av förstainstansdomstolen som överklagandet riktas mot.

Det beslut som meddelas till följd av invändningen kan vara föremål för ett överklagande.

Överklagandet och invändningen har inte suspensiv verkan, om inte lagen föreskriver något annat.

Det beslut genom vilket överklagandet avgörs är slutligt.

...”

20. Artikel 53 ZIZ, med rubriken ”Invändning såsom enda rättsmedel för gäldenären”, har följande lydelse:

”Ett beslut om verkställighet som meddelas till följd av ansökan om verkställighet kan vara föremål för en invändning från gäldenären, förutom om denne endast bestrider beslutet om rättegångskostnader.

Invändningen ska vara motiverad. I invändningen ska gäldenären ange de omständigheter som han grundar invändningen på och lägga fram bevisning, vid äventyr av att invändningen anses vara icke motiverad.

...”

21. I artikel 61 ZIZ, med rubriken ”Invändning mot det beslut som meddelats på grundval av en handling som äger vitsord”, föreskrivs följande:

”Invändningen mot ett verkställighetsbeslut som meddelats på grundval av en handling som äger vitsord regleras genom artiklarna 53 och 54 i denna lag ...

Om den invändning som avses i föregående punkt syftar till att bestrida den del av verkställighetsbeslutet i vilken gäldenären förpliktas att betala fordran, ska invändningen anses vara motiverad på denna punkt, om gäldenären anger de omständigheter som invändningen grundar sig på och lägger fram bevisning som styrker de omständigheter som han angett i invändningen.

...”

III. Bakgrund till tvisten, målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

22. Käranden är ett bolag som är registrerat i det österrikiska bolagsregistret och är verksamt inom internationell transport av varor. Svarandena är delägare i en advokatbyrå med säte i Klagenfurt (Österrike), vilken företrädde käranden i ett verkställighetsförfarande i Slovenien.

23. Inom ramen för det förfarandet hade bolaget Transport Gaj d.o.o. ansökt om utmätning av 25 fordringar som käranden hade mot olika slovenska bolag. Genom en skrivelse av den 30 oktober 2019 delgav Distriktsdomstolen i Ljubljana (Slovenien) käranden ett verkställighetsbeslut avfattat på slovenska avseende ett belopp om 17 610 euro. Beslutet hade utfärdats enbart på grundval av fakturor och utan att först inhämta synpunkter från käranden.

24. Kärandens internpost överlämnade nämnda beslut till kärandens rättsavdelning först den 4 november 2019. Den 5 november 2019 begärde käranden, till följd av ett informationsutbyte mellan käranden och svarandena om den delgivna handlingens natur och konsekvenser, att svarandena skulle inge en invändning mot beslutet om verkställighet. De handlingar som käranden översände till svarandena innehöll en kopia av kuvertet, av vilken det framgick att käranden hade erhållit beslutet den 30 oktober 2019.

25. Den 11 november 2019 ingav svarandena en motiverad invändning mot beslutet till Distriktsdomstolen i Ljubljana.

26. Den 12 november 2019 mottog svarandena en anmodan från nämnda domstol om att inom åtta dagar betala rättegångskostnaderna som uppgick till 55 euro, vilket de gjorde inom den angivna fristen.

27. Nämnda domstol avslog genom beslut av den 10 december 2019 invändningen såsom för sent ingiven, eftersom den hade ingivits mer än åtta dagar efter delgivningen av beslutet om verkställighet.

28. Svarandena ingav därefter i kärandens namn ett överklagande av detta beslut. De anförde att fristen på åtta dagar för att inge en invändning inte var grundlagsenlig och påpekade att en så kort frist inte är förenlig med unionsrätten. Överklagandet avslogs av Appellationsdomstolen i Maribor (Slovenien). Eftersom beslutet om verkställighet således hade blivit slutligt och verkställbart, betalade käranden hela fordran.

29. Under dessa omständigheter väckte käranden talan vid Distriktsdomstolen i Bleiburg mot svarandena med åberopande av deras ansvar i egenskap av advokater för de slovenska domstolarnas avslag på den invändning som hade ingetts mot beslutet om verkställighet och med yrkande om återbetalning av det belopp som hade betalats till följd av verkställighetsförfarandet, det vill säga 22 168,09 euro, vilket motsvarade värdet av huvudfordran, jämte ränta och rättegångskostnader.

30. Den 10 juli 2020 utfärdade Distriktsdomstolen i Bleiburg ett betalningsföreläggande mot svarandena motsvarande det yrkade beloppet.

31. Dessa bestred föreläggandet.

32. Till stöd för sitt försvar gjorde svarandena gällande att den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen för att invända mot ett beslut om verkställighet inte är förenlig med unionsrätten, särskilt artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012, artikel 8 och artikel 19.4 i förordning nr 1393/2007, artikel 18 första stycket FEUF och artikel 47 i stadgan. De angav dessutom att även om information på tyska om möjligheten att vägra delgivning av verkställighetsbeslutet var bifogad skrivelsen, var den inskjuten mellan de tolv sidorna i beslutet. Nämnda beslut var dessutom inte verkställbart utanför Slovenien i den mening som avses i

artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012. Den omständigheten att det var verkställbart i den medlemsstaten utgör därför enligt artikel 18 första stycket FEUF diskriminering av käranden på grund av den plats där denne har sitt säte.

33. Enligt den hänskjutande domstolen kan den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen för att invända mot ett beslut om verkställighet som har meddelats till följd av ett summariskt verkställighetsförfarande i vilket ansökan ingetts elektroniskt på grundval av en handling som äger vitsord – i förevarande fall fakturor – medföra en risk för att svaranden inte i tid kan inge en motiverad invändning mot ett sådant beslut. Denna risk är desto större när svaranden har sitt säte i en annan stat. Denna frist kan därför strida mot artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012, jämförda med artikel 47 i stadgan. Om en sådan oförenlighet konstateras borde de slovenska domstolarna inte ha beaktat denna frist i verkställighetsförfarandet. I så fall ingav svarandena invändningen i tid.

34. Den hänskjutande domstolen har gjort gällande att i det mål som gav upphov till domen av den 13 september 2018, *Profi Credit Polska* (C-176/17, EU:C:2018:711) (nedan kallad domen *Profi Credit Polska*), fastslog domstolen med avseende på andra unionsrättsliga instrument att en tidsfrist på 14 dagar för att bestrida ett betalningsföreläggande som utfärdats på grundval av en egen växel och de processuella regler som därvid vid äventyr av avvisning måste iakttas medför en betydande risk för att konsumenterna inte kan inge bestridanden eller att de avvisas.

35. När det gäller tolkningen av artikel 8 i förordning nr 1393/2007 vill den hänskjutande domstolen få klarhet i vid vilken tidpunkt fristen för att invända mot en delgiven handling börjar löpa. Den anser att i syfte att avgöra om en rätt att överklaga har utövats inom den frist som föreskrivs i lagstiftningen i den medlemsstat som har vidtagit delgivningen, måste man invänta att fristen på en vecka för att återsända den delgivna handlingen har löpt ut.

36. Den hänskjutande domstolen är även tveksam till huruvida den frist som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen för att invända mot ett beslut om verkställighet är förenlig med artikel 18 FEUF, i den del en sådan lagstiftning påverkar svarande som har sitt säte i en annan medlemsstat mer, eftersom dessa är tvungna att vidta ytterligare åtgärder för att låta översätta de delgivna handlingarna.

37. Mot denna bakgrund beslutade *Bezirksgericht Bleiburg* (Distriktsdomstolen i Bleiburg) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1. Ska artiklarna 36 och 39 i [förordning nr 1215/2012], jämförda med artikel 47 i [stadgan] och med effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen (principen om lojalt samarbete enligt artikel 4.3 FEU), tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det enda rättsmedlet mot ett beslut om verkställighet, som domstolen utfärdar utan något föregående kontradiktoriskt förfarande och utan exekutionstitel och enbart på grundval av påståenden från den part som ansöker om verkställighet, är en invändning som ska inges inom åtta dagar på denna medlemsstats språk, och detta också när beslutet om verkställighet delges i en annan medlemsstat på ett språk som adressaten inte förstår, och invändningen avvisas såsom försent inlämnad när den inges inom tolv dagar?

2. Ska artikel 8 i [förordning nr 1393/2007], jämförd med effektivitetsprincipen och likvärdighetsprincipen, tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken delgivningen av standardformuläret i bilaga II om upplysningar till adressaten om hans eller hennes rätt att inom en vecka vägra verkställighet, medför att även den frist på åtta dagar som föreskrivs för att inge ett överklagande av det beslut om verkställighet som samtidigt delges, börjar löpa?
3. Ska artikel 18 första stycket [FEUF] tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en invändning, såsom rättsmedel, mot beslutet om verkställighet ska inges tillsammans med en motivering inom åtta dagar, och denna frist också gäller när adressaten för beslutet om verkställighet har sitt säte i en annan medlemsstat och beslutet om verkställighet inte är avfattat vare sig på det officiella språket i den medlemsstat i vilken beslutet om verkställighet delges eller på ett språk som adressaten för beslutet förstår?"

IV. Förfarandet vid domstolen

38. Begäran om förhandsavgörande av den 6 november 2020 inkom till domstolens kansli den 8 januari 2021.
39. Parterna i det nationella målet och Europeiska kommissionen inkom med skriftliga yttranden inom den frist som föreskrivs i artikel 23 i stadgan för Europeiska unionens domstol.
40. Den 9 november 2021 uppmanade domstolen, i enlighet med artikel 61.1 i rättegångsreglerna, den slovenska regeringen att besvara frågor. Skriftliga svar på dessa frågor inkom inom den föreskrivna fristen.
41. I enlighet med artikel 76.2 i rättegångsreglerna beslutade domstolen att inte hålla någon muntlig förhandling i målet.

V. Bedömning

A. Inledande anmärkningar

42. Delgivningen av stämningsansökan är viktig inom ramen för ett civilrättsligt förfarande, eftersom informationen till svaranden är beroende av den. I gränsöverskridande tvister utgör språkskillnaderna och olikheterna mellan de processuella systemen hinder för ordentlig information till svaranden och följaktligen för principen om parternas likställdhet i processen. Unionslagstiftaren, som är medveten om dessa problem, har reglerat delgivningen av stämningsansökningar i syfte att göra den mer effektiv.⁷ Även om det i unionsrätten finns en tendens till att översändandet av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden inom området med frihet, säkerhet och rättvisa säkerställs med stöd av de förfaranden som redan inrättats i medlemsstaterna, har vissa aspekter dock behövt förenhetligas på vissa punkter i syfte att finna lämpliga lösningar på de problem som jag tagit upp ovan.⁸

⁷ Menétrey, S./Richard, V., "Le silence du défendeur dans le procès international: paroles de droit judiciaire européen", *Les Cahiers de Droit*, volym 56, nr 3–4, september–december 2015, s. 497.

⁸ Gascón Inchausti, F., "Service of proceedings on the defendant as a safeguard of fairness in civil proceedings: in search of minimum standards from EU legislation and European case-law", *Journal of Private International Law*, volym 13, 2017, nr 3, s. 511.

43. Detta är fallet med rätten att vägra att ta emot en handling av skäl kopplade till ett eventuellt åsidosättande av kravet avseende det språk på vilket handlingarna i fråga ska avfattas, vilket föreskrivs i artikel 8 i förordning nr 1393/2007, vilken utgör en värdefull mekanism för skydd av adressatens rätt till försvar. I detta sammanhang är det viktigt att även nämna den rätt att vägra erkännande och verkställighet av ett beslut som föreskrivs i artiklarna 45 och 46 i förordning nr 1215/2012 när svaranden inte har delgetts stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål. I den mån som dessa sekundärrättsliga bestämmelser syftar till att säkerställa att rättegångshandlingens adressat kan försvara sig effektivt,⁹ är det nödvändigt att tolka dem mot bakgrund av rätten till ett effektivt rättsmedel, vilken fastställs i artikel 47 i stadgan. Den eventuella relevansen av en tolkning av artikel 18 FEUF följer av att det är nödvändigt att utjämna de nackdelar som beror på mångfalden av nationella civilrättsliga förfaranden inom unionen. De tre frågor som den hänskjutande domstolen har ställt avser tolkningen av dessa bestämmelser.

44. Ett effektivt försvar är bland annat beroende av den tid som är tillgänglig för att försvara sig, därav nödvändigheten att föreskriva skäliga tidsfrister. Det är i detta sammanhang som problematiken avseende den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen uppkommer. Som jag angav ovan i inledningen till detta förslag¹⁰ ankommer det på domstolen att avgöra om denna frist och sättet att räkna den *uppfyller de krav* som ställs i unionens rättsordning.¹¹ Eftersom den andra tolkningsfrågan endast avser frågan om från vilken tidpunkt fristen börjar löpa, medan den första även avser fristens längd, anser jag att det är lämpligt att behandla den andra tolkningsfrågan först.

B. Den andra tolkningsfrågan

45. Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 8 i förordning nr 1393/2007, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken fristen för att inge ett överklagande mot en rättegångshandling som delges i enlighet med bestämmelserna i denna förordning börjar löpa från och med delgivningen av denna handling. Om denna fråga ska besvaras jakande vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida dessa bestämmelser ska tolkas så, att denna frist inte ska börja löpa förrän den frist på en vecka som föreskrivs i artikel 8.1 i samma förordning har löpt ut, inom vilken vägran att ta emot handlingen ska meddelas.

46. Svaret på denna fråga framgår enligt min mening av artiklarna 8 och 9 i förordning nr 1393/2007, jämförda med artikel 47 i stadgan, såsom jag redogör för nedan.

47. I artikel 9 i förordning nr 1393/2007 anges kriterierna beträffande den dag som ska anses utgöra dagen för delgivning av en handling. I punkt 1 i denna artikel fastställs principen att dagen för delgivning ska vara den dag då delgivning skett i enlighet med lagstiftningen i den mottagande

⁹ Domstolen har påpekat att "[d]et är ... viktigt att inte enbart säkerställa att en handlingens adressat faktiskt *erhåller* denna handling, utan även att denna person har möjlighet att *få kännedom om* samt verkligen *förstå* den fulla innebörden och räckvidden av den talan som förs mot personen utomlands, på så sätt att vederbörande på ett effektivt sätt kan ... göra sin rätt gällande i ursprungsmedlemsstaten" (se dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 32, och dom av den 6 september 2018, Catlin Europe (C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 34) Min kursivering.

¹⁰ Se punkt 3 ovan.

¹¹ Martínez Santos, A., "Protección efectiva de los derechos del consumidor, acceso a la justicia y control judicial de las cláusulas abusivas en el juicio cambiario: a propósito de un pronunciamiento reciente del Tribunal de Justicia de la Unión Europea", *Revista Española de Derecho Europeo*, nr 71, juli–september 2019, s. 122, har påpekat att domstolen i sin praxis stegvis har omdefinierat de traditionella gränserna för medlemsstaternas processuella autonomi genom en prövning av de nationella processuella bestämmelsernas förenlighet med artikel 47 i stadgan.

staten, i syfte att skydda adressatens rättigheter. Som det tydligt framgår av denna bestämmelse ("om inte annat följer av artikel 8") är denna princip tillämplig när en handlings adressat inte har använt sin rätt att vägra enligt artikel 8 i förordning nr 1393/2007.

48. I artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs en möjlighet för adressaten att vägra att ta emot den handling som ska delges, om handlingen inte är avfattad på eller åtföljs av en översättning till antingen ett språk som adressaten förstår eller den verkställande medlemsstatens officiella språk, eller om det finns flera officiella språk i denna medlemsstat, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske. Enligt denna bestämmelse ankommer det på det mottagande organet att med användande av standardformuläret i bilaga II till denna förordning upplysa adressaten om dennes rätt att vägra att ta emot handlingen. I enlighet med intyget om delgivning eller utebliven delgivning av handlingar, vilket återfinns i bilaga I till nämnda förordning, ska det anges på vilket sätt adressaten har erhållit denna upplysning. I artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 anges även hur vägran att ta emot en handling ska ske, det vill säga antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet.

49. Domstolen har slagit fast att möjligheten att vägra att ta emot den handling som ska delges följer av behovet att skydda adressatens rätt till försvar i enlighet med kravet på en rättvis rättegång, vilket stadgas i artikel 47 andra stycket i stadgan och artikel 6.1 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950. Även om förordning nr 1393/2007 i första hand syftar till att effektivisera och påskynda de rättsliga förfarandena och till att säkerställa en god rättskipning, har domstolen nämligen slagit fast att dessa syften inte får uppnås genom att det faktiska iakttagandet av adressaternas rätt till försvar på något sätt försvagas.¹²

50. Det ska erinras om att domstolen har påpekat vikten av möjligheten att vägra att ta emot en rättegångshandling som ska delges så till den grad att den har erkänt att detta är en "rätt" för adressaten.¹³ Det ska dessutom påpekas att domstolen har betonat den omständigheten att "det mottagande organet är skyldigt, under alla omständigheter och utan att det i detta hänseende har något utrymme för skönsässig bedömning," att upplysa adressaten om denna rättighet "genom att för detta ändamål systematiskt använda standardformuläret". Överlämnandet av standardformuläret utgör enligt domstolen ett "väsentligt formkrav".¹⁴ Även om domstolen inte har ansett att underlåtenhet att överlämna nämna standardformulär utgör en grund för ogiltigförklaring, har den ändå konstaterat att det utgör ett förfarandefel som avsändaren ska avhjälpa genom att skicka översättningen av handlingen på ett språk som adressaten förstår eller på den mottagande medlemsstatens officiella språk.¹⁵ I förordning nr 1393/2007 fastställs denna princip i artikel 8.3.

51. Av en tolkning av artiklarna 8 och 9 i förordning nr 1393/2007, jämförda med artikel 47 i stadgan, framgår följaktligen att i den situationen att adressaten för den handling som ska delges inte använder sin rätt att vägra att ta emot den, börjar fristen för att utöva en rätt att överklaga den således delgivna handlingen löpa den dag då denna giltiga delgivning äger rum.

¹² Dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punkterna 30 och 31), dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 51), och dom av den 6 september 2018, Catlin Europe (C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 33).

¹³ Dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 49).

¹⁴ Dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 58).

¹⁵ Dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus (C-519/13, EU:C:2015:603, punkt 61).

52. Jag instämmer med kommissionen i att det, för att säkerställa att adressatens rätt till försvar faktiskt iakttas, *inte är nödvändigt att senarelägga inledandet av fristen för att inge ett överklagande* mot ett beslut som materialiseras genom en rättegångshandling vilken delges i enlighet med förordning nr 1393/2007. Enligt min mening *skyddas denna rätt redan tillräckligt* genom adressatens möjlighet att vägra att ta emot en handling som inte är avfattad på ett språk som han kan motsätta sig på.¹⁶ Eftersom det enligt ordalydelsen i artikel 8 i denna förordning krävs att adressaten ska "agera" endast vid delgivningstillfället eller återsända handlingen till det mottagande organet inom en vecka, kan det inte rättmätigt hävdas att denne åläggs oproportionerliga krav när det gäller att skydda sina rättigheter.

53. Omständigheterna i det nationella målet förefaller inte att motivera en annan bedömning. För det första har det inte bestritts att även om den handling som delgavs, det vill säga beslutet om verkställighet, överlämnades till käranden och därefter till svarandena på slovenska, *informerades käranden om sin rätt att vägra att ta emot den* genom det formulär på tyska som återfinns i bilaga II till förordning nr 1393/2007. För det andra ska det påpekas att käranden, företrädd av svarandena, *inte valde att använda denna rätt*, vilket enligt artikel 9.1 i denna förordning innebär att den dag då käranden faktiskt kom i besittning av nämnda beslut, det vill säga den 30 oktober 2019, ska anses vara dagen för delgivning av beslutet i fråga.

54. Även om parterna i det nationella målet har gjort gällande att de på grund av en kommunikationsmiss först trodde att beslutet hade delgetts den 4 november 2019, kvarstår att de inte har bestritt den omständigheten att de efter att ha gjort en intern kontroll kunde konstatera att beslutet om verkställighet faktiskt hade mottagits den 30 oktober 2019.

55. Det förefaller mig därför som om käranden, företrädd av svarandena i egenskap av juridiska ombud, *medvetet avstod från en avgörande rättighet* som fastställs i förordning nr 1393/2007.¹⁷ Käranden kan följaktligen inte med framgång åberopa ett åsidosättande av rätten till försvar enbart på den grunden att fristen för att invända mot beslutet om verkställighet började löpa från och med delgivningen av nämnda beslut.¹⁸ Med beaktande av den omständigheten att detta argument uppenbart är oförenligt med kärandens handlande, anser jag att det ska underkännas i enlighet med den rättsprincip enligt vilken ingen får bestrida sina egna medgivanden (*venire contra factum proprium non valet*) så att det skadar någon annan.¹⁹

¹⁶ Se Ulrici, B., "Verfahrensrecht: Sprachregelung bei der Zustellung eines europäischen Zahlungsbefehls", *Europäische Zeitschrift für Wirtschaftsrecht*, 2018, s. 1004, som har betonat det processuella skydd som en gäldenär mot vilken ett betalningsföreläggande har utfärdats åtnjuter genom den rätt att vägra som fastställs i artikel 8.3 i förordning nr 1393/2007. Som han har konstaterat har rätten till försvar redan kränkts, om delgivningen av det formulär som återfinns i bilaga II har skett på ett språk som inte medges och gäldenären inte på rätt sätt har underrättats om sin rätt att vägra.

¹⁷ Som generaladvokaten Trstenjak påpekade i sitt förslag till avgörande i målet Weiss und Partner (C-14/07, EU:C:2007:737, punkt 86) är ett *effektivt avstående* från rätten att vägra att ta emot en rättegångshandling möjligt under vissa omständigheter.

¹⁸ Se, Okonska, A., *Internationaler Rechtsverkehr in Zivil- und Handelssachen* (Geimer, R./Schütze, R.), München 2021, artikel 8 VO (EG) 1393/2007, punkt 2, och Drehsen, M., "Zustellung gerichtlicher Schriftstücke im Rahmen der EuMahnVO", *Praxis des internationalen Privat- und Verfahrensrechts*, 2019, volym 5, s. 385, vilka har förklarat att handlingar som ska delges mellan medlemsstaterna inte nödvändigtvis behöver översättas, vilket gör det möjligt att spara tid och pengar. Adressaten kan följaktligen erhålla en oöversatt handling på ett språk han inte behärskar. Med beaktande av rätten till en rättvis rättegång har han möjlighet att vägra att ta emot denna handling vid delgivningen eller att återsända den. Om adressaten inte vägrar att ta emot en oöversatt handling, trots att han underrättats om sina rättigheter, *har delgivning skett, oavsett adressatens verkliga språkkunskaper*.

¹⁹ Den rättsliga verkan av rättsprincipen *venire contra factum proprium non valet* är att en part som genom sitt erkännande, sitt företräddande, sitt uttalande, sitt uppträdande eller sin tystnad har vidhållit *en inställning som är uppenbart oförenlig med den rättighet som vederbörande vill göra gällande vid en domstol* inte kan åberopa denna rättighet (se, det separata yttrandet från Internationella domstolens vice ordförande Ricardo J. Alfaro i målet Temple of Preah Vihear (Kambodja mot Thailand), I.C.J. Reports 1962, s. 6 och följande sidor, och Gaillard, E., "L'interdiction de se contredire au détriment d'autrui comme principe général du droit du commerce international", *Revue de l'arbitrage*, 1985, s. 241 och följande sidor).

56. Mot bakgrund av det ovan anförda anser jag att den andra frågan ska besvaras så, att artikel 8.1 och 8.3 i förordning nr 1393/2007, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning i den dömande staten enligt vilken fristen för att inge ett överklagande av ett beslut som materialiseras genom en rättegångshandling som delges i enlighet med förordning nr 1393/2007 börjar löpa från och med delgivningen av handlingen i fråga och inte först efter det att den frist på en vecka för att vägra att ta emot denna handling som föreskrivs i punkt 1 i nämnda artikel har löpt ut.

C. Den första tolkningsfrågan

1. Upptagande till prövning

57. Det ska inledningsvis för det första noteras att den hänskjutande domstolen, vid vilken en skadeståndstalan har väckts mot svarandena, vill att domstolen ska klargöra tolkningen av artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012, i syfte att få klarhet i huruvida den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen för att invända mot ett beslut om verkställighet möjliggör ett effektivt utövande av rätten till försvar eller om denna frist, på grund av sin längd och särdragen i det slovenska förfarandet för invändning, ska medföra en vägran att erkänna och verkställa ett sådant beslut.

58. Det ska erinras om att av domstolens fasta praxis framgår att nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten presumeras vara relevanta, vilket innebär att en tolkningsfråga som har ställts av en nationell domstol i enlighet med artikel 267 FEUF kan avvisas endast då det är uppenbart att den begärda tolkningen eller bedömningen av giltigheten av en unionsrättslig bestämmelse inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågeställningen är hypotetisk.²⁰

59. Även om frågan om erkännande och verkställighet av verkställighetsbeslutet i Österrike inte uppkommer, eftersom käranden redan har betalat den fordran som konstaterades i det beslutet, förefaller den första frågan ändå att omfattas av presumptionen om relevans, eftersom den hänskjutande domstolen måste kunna pröva huruvida de argument som svarandena har anfört till stöd för sitt försvar är välgrundade.

60. Det ska för det andra påpekas att även om den hänskjutande domstolen på det formella planet i sin första tolkningsfråga har hänvisat till artiklarna 36 och 39 i förordning nr 1215/2012, framgår det av begäran om förhandsavgörande, såsom kommissionen har påpekat, att dess tvivel främst avser *grunden för att vägra erkännande och verkställighet av ett domstolsbeslut* i det fallet att stämningsansökan eller en motsvarande handling inte har delgetts svaranden i tillräckligt god tid för denne ska kunna utöva sin rätt att försvara sig i enlighet med artikel 45.1 b och artikel 46 i den förordningen.

61. Eftersom domstolen är behörig att utifrån samtliga uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat, och i synnerhet utifrån skälen i beslutet om hänskjutande, identifiera de delar av unionsrätten som behöver tolkas med hänsyn till saken i målet,²¹ ska den första frågan förstås så att den avser artiklarna 45.1 b och 46 i nämnda förordning.

²⁰ Dom av den 14 juni 2017, *Online Games m.fl.* (C-685/15, EU:C:2017:452, punkt 42).

²¹ Dom av den 13 juni 2019, *Moro* (C-646/17, EU:C:2019:489, punkt 40), och dom av den 22 april 2021, *Profi Credit Slovakia* (C-485/19, EU:C:2021:313, punkt 50).

62. Den hänskjutande domstolen har således ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 45.1 b och 46 i förordning nr 1215/2012, jämförda med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att det finns grund för att *vägra erkännande och verkställighet av ett domstolsbeslut* som har meddelats till följd av ett icke-kontradiktoriskt förfarande, när ett överklagande av detta beslut måste inges inom en frist på åtta dagar och detta på ett annat språk än det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där svaranden har sitt säte eller det språk som svaranden förstår.

2. Huruvida det föreligger en rätt att vägra erkännande och verkställighet av det beslut som de slovenska domstolarna meddelat

63. Som det framgår av de kombinerade bestämmelserna i artiklarna 45.1 b och 46 i förordning nr 1215/2012 ska erkännande och verkställighet av en dom vägras, om domen är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en svarande i dennes utemål och svaranden inte har delgetts stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräckligt god tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta.

a) Huruvida det föreligger en ”stämningsansökan eller motsvarande handling”

64. För att svara på den hänskjutande domstolens första fråga ska det först undersökas huruvida det beslut om verkställighet som meddelades av de slovenska domstolarna inom ramen för ett icke-kontradiktoriskt förfarande kan betecknas som en ”stämningsansökan eller motsvarande handling” i den mening som avses i ovannämnda bestämmelser.

65. Det ska påpekas att som domstolen har slagit fast i sin praxis avseende artikel 27.2 i konventionen om domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område, som undertecknades i Bryssel den 27 september 1968,²² vilken kan överföras på de i huvudsak likvärdiga bestämmelserna i förordning nr 1215/2012, avses med begreppet stämningsansökan eller motsvarande handling den eller de handlingar vars delgivning på rätt sätt och i tillräcklig tid ska bereda svaranden möjlighet att tillvarata sina rättigheter innan dom om verkställighet meddelas i ursprungsstaten.²³

66. Detta är exakt fallet i det nationella målet. Det beslut om verkställighet som de slovenska domstolarna utfärdade mot käranden meddelades, enligt de uppgifter som den hänskjutande domstolen har tillhandahållit, inte på grundval av en exekutionstitel, utan endast på grundval av fakturor och utan att först inhämta synpunkter från käranden. Vid delgivningen av detta beslut om verkställighet började en frist löpa under vilken käranden kunde inge en invändning och anföra sina försvarsgrunder.

67. I likhet med de handlingar som avsågs i det mål som gav upphov till domen av den 13 juli 1995, Hengst Import (C-474/93, EU:C:1995:243), ska beslutet om verkställighet i det nationella målet följaktligen betraktas som en ”stämningsansökan eller motsvarande handling” i den mening som avses i artikel 45.1 b och artikel 46 i förordning nr 1215/2012.

²² EGT L 299, 1972, s. 32.

²³ Dom av den 13 juli 1995, Hengst Import (C-474/93, EU:C:1995:243, punkt 19).

68. I detta sammanhang ska det även erinras om att domstolen har slagit fast att artikel 27.2 i Brysselkonventionen av den 27 september 1968 är tillämplig även när svaranden har invänt mot en tredskodom och en domstol i ursprungsstaten har avisat invändningen på grund av att fristen för att invända har löpt ut. Eftersom avvisningen av invändningen innebär att tredskodomen förblir intakt, har domstolen ansett att syftet med denna artikel kräver att den mottagande domstolen vidtar den prövning som föreskrivs i nämnda bestämmelse.²⁴

b) Huruvida det har gjorts alltför svårt att utöva rätten till försvar

69. Inom ramen för denna bedömning uppkommer vidare frågan om huruvida den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen för att invända mot ett beslut om verkställighet ger adressaten den tid som denne behöver för att kunna försvara sig, i enlighet med artikel 45.1 b i förordning nr 1215/2012.

70. Detta krav ska tolkas mot bakgrund av den grundläggande rätten till ett effektivt domstolsskydd som fastställs i artikel 47 i stadgan och mot bakgrund av effektivitetsprincipen.

71. Å ena sidan kan en nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs att fristen för att invända mot ett beslut om verkställighet är åtta dagar i princip motiveras av syftet att säkerställa ett snabbt och enkelt erkännande och verkställande av domar som meddelas i en medlemsstat samt den rättssäkerhet som föreskrivs i förordning nr 1215/2012. Å andra sidan har domstolen upprepade gånger slagit fast att även om de civilprocessrättsliga instrumenten i första hand syftar till att effektivisera och påskynda de rättsliga förfarandena och till att säkerställa en god rättskipning, *får dessa syften inte uppnås på ett sätt som gör att adressaternas rätt till försvar på något sätt försvagas.*²⁵

1) Allmänna kriterier som har utvecklats genom rättspraxis

72. För att avgöra om ett domstolsförfarande strider mot rätten till ett effektivt överklagande är det nödvändigt att fastställa huruvida de *regler för ett bestridande* som föreskrivs i nationell lagstiftning medför en betydande risk för att de berörda parterna inte kan inge det nödvändiga bestridandet.²⁶ Framför allt måste fristen för att förbereda och ge in ett överklagande vara tillräcklig i materiellt hänseende.²⁷ Eftersom förfarandena kan variera avsevärt mellan de nationella rättsordningarna, ska det erinras om att ett av de kriterier som enligt domstolen ska beaktas vid bedömningen av huruvida en frist är tillräcklig för att säkerställa skyddet för rätten till försvar är *den betydelse som ett beslut kommer att ha för de berörda och förfarandenas grad av komplexitet.*²⁸

73. När det gäller förevarande mål anser jag att ett betalningsföreläggande medför avsevärda risker för adressaten, eftersom ett sådant domstolsbeslut *direkt rör dennes ekonomiska intressen.* Detta övervägande gäller i än högre grad när betalningsföreläggandet såsom i förevarande fall avser ett betydande belopp. Det kan inte heller uteslutas att det förutom denna ekonomiska risk

²⁴ Se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juni 1981, Klomps (166/80, EU:C:1981:137, punkterna 12 och 13).

²⁵ Dom av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 51).

²⁶ Dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 39), och domen Profi Credit Polska (punkt 61).

²⁷ Dom av den 9 september 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Avvisning av en efterföljande ansökan – Överklagandefrist) (C-651/19, EU:C:2020:681, punkt 57).

²⁸ Dom av den 9 september 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Avvisning av en efterföljande ansökan – Överklagandefrist) (C-651/19, EU:C:2020:681, punkt 53).

finns andra tvingande och legitima grunder som kan göra det nödvändigt att försvara sig i domstol, nämligen att man vill *undvika eventuell skada på anseendet* som ett sådant förfarande innebär. Som käranden har angett i sina skriftliga yttranden såg denne sig tvungen att betala den fordran som det hade begärts skulle betalas, endast på grund av att denne hade fordringar hos andra gäldenärer i Slovenien, vilka kunde ha drivits in, och att kärandens anseende skulle ha lidit avsevärd skada om dessa fordringar hade blivit föremål för ett verkställighetsförfarande. Med beaktande av dessa omständigheter anser jag att käranden onekligen har ett uppenbart intresse av att försvara sig mot det beslut som meddelades av Distriktsdomstolen i Ljubljana. Det ifrågavarande förfarandets betydelse för käranden kan således inte ifrågasättas.

74. När det gäller det ifrågavarande förfarandets komplexitet anser jag att för att invända mot ett beslut om verkställighet *krävs det att åtgärder vidtas*, eftersom det är nödvändigt att dels klarlägga de omständigheter under vilka fordran har uppkommit, dels anföra rättsliga argument som kan ifrågasätta fordrans giltighet eller utkrävbarhet samtidigt som de civilprocessrättsliga reglerna i fråga om bevisbördan iakttas. Beroende på omständigheterna *kan en sådan uppgift visa sig vara synnerligen komplex* och kan därför *kräva hjälp av en juridisk rådgivare*, en advokat eller någon annan rättstillämpare.

75. Det är viktigt att påpeka att sistnämnda aspekt kan ha en avgörande inverkan på bedömningen av huruvida en förfarandefrist kan anses vara tillräcklig för att säkerställa ett effektivt försvar.²⁹ Eftersom en lekman på juridikens område i allmänhet möter stora svårigheter – vilket inte är fallet med en person som har nödvändiga professionella kvalifikationer eller nödvändig erfarenhet – behöver fristen före en lekman vara mer generös. *I de processuella reglerna ges nationella domstolar dock i allmänhet inte någon behörighet att skönmässigt fastställa tidsfrister, inte ens för att förlänga dem*, så att en sådan möjlighet skulle kunna beaktas. En rättegångshandlings adressat är följaktligen skyldig att iaktta den fastställda fristen utan att kunna erhålla en förmånligare behandling.

76. Jag är övertygad om att ett förfarandes komplexitet inte kan bedömas enbart abstrakt. I stället är det nödvändigt att beakta *de ifrågavarande processuella reglerna sammantagna*, såsom det illustreras till exempel av den praxis från domstolen som jag redogör för nedan.

2) Parallellerna med domen Profi Credit Polska

77. Det ska påpekas att i domen Profi Credit Polska, som avsåg en situation som är jämförbar med den som avses i det nationella målet, fastslog domstolen med avseende på artikel 7.1 i direktiv 93/13/EEG³⁰ att en nationell lagstiftning, enligt vilken ett bestridande av ett betalningsföreläggande ska inges inom en frist av två veckor och svaranden i sitt bestridande ska anföra de grunder och invändningar som görs gällande samt ange de faktiska omständigheter och den bevisning som gör det möjligt för domstolen att bedöma huruvida ett avtalsvillkor är oskäligt, medför en risk för att konsumenterna inte inger bestridanden eller att de avvisas.³¹

78. Det ska påpekas att domstolen i huvudsak följde det förslag till avgörande som generaladvokaten Kokott hade formulerat i det målet och mer än en gång hänvisade till generaladvokatens bedömning. Nämnda bedömning är särskilt relevant i förevarande mål,

²⁹ Av domen av den 9 september 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Avvisning av en efterföljande ansökan – Överklagandefrist) (C-651/19, EU:C:2020:681, punkterna 62 och 63), framgår att möjligheten till rättsligt biträde har en avgörande inverkan på bedömningen av huruvida en förfarandefrist kan anses vara tillräcklig för att säkerställa ett effektivt försvar.

³⁰ Rådets direktiv av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29).

³¹ Domen Profi Credit Polska (punkterna 62–67).

eftersom den gör det möjligt att bättre förstå skälen till domstolens konstaterande att de processuella reglerna i fråga kunde göra det alltför svårt att utöva rätten att bestrida ett betalningsföreläggande. Generaladvokaten ansåg mer konkret att en frist på två veckor ”är emellertid inte för kort, om konsumenten endast behöver agera på något sätt inom denna frist”, men att den är förenlig med effektivitetsprincipen endast om konsumenten ”inte inom denna frist måste återropa de omständigheter och den bevisning som ska ligga till grund för att pröva huruvida villkoren i låneavtalet är oskäligen”.³²

79. Detta resonemang är enligt min mening logiskt och möjligt att överföra på förevarande mål med beaktande av likheterna mellan de processuella regler som domstolen prövat i målet Profi Credit Polska och de som avses i förevarande mål. För en bättre förståelse av domstolens bedömning redogör jag nedan för de kriterier som den stödde sig på i ovannämnda mål och som enligt min mening är uppfyllda i förevarande fall. Efter att ha påpekat *parallellerna mellan de båda målen* kommer jag att förklara vilka *slutsatser som bör dras* vad gäller prövningen i förevarande mål.

i) Bestridandet av ett betalningsföreläggande

80. Det ska inledningsvis påpekas att båda målen avser rätten att bestrida ett betalningsföreläggande. Den processuella situationen för rättegångshandlingens adressat är i stort sett den samma i båda målen, i den meningen att adressaten är tvungen att försvara sig mot ett domstolsbeslut som har meddelats utan något föregående kontradiktoriskt förfarande och utan exekutionstitel och enbart på grundval av påståenden från den part som ansökt om verkställighet, och den prövning som utförts av den domstol vid vilken förfarandet för betalningsföreläggande har anhängiggjorts är begränsad till en kontroll av den formella giltigheten hos de handlingar som intygar förekomsten av en fordran.³³

ii) Skyldigheten för rättegångshandlingens adressat att motivera sin invändning

81. I likhet med den nationella lagstiftning som avsågs i målet Profi Credit Polska krävs enligt den slovenska lagstiftning som är föremål för prövningen i förevarande mål att invändningen mot ett beslut om verkställighet är motiverad och särskilt att det redogörs för vissa omständigheter och att dessa bevisas.³⁴ De processuella krav som föreskrivs i den nationella lagstiftningen i de båda målen är således relativt strikta, eftersom det inte räcker att rättegångshandlingens adressat ”agerar” på beslutet om verkställighet, till exempel genom att i ett första steg uttrycka sin vilja att försvara sig, så att han eller hon tillåts att inkomma med skriftliga yttranden i ett senare skede av förfarandet, för vilket en längre frist är tillämplig.

82. I förevarande mål är rättegångshandlingens adressat nämligen skyldig att inom en frist som börjar löpa från och med delgivningen av beslutet lämna in ett ”komplett” svaromål, som innehåller alla relevanta faktiska omständigheter och all relevant bevisning, vilket innebär en avsevärd ansträngning, såsom jag har förklarat ovan.³⁵ Eftersom en sådan uppgift inte i samtliga fall kan fullgöras utan att inhämta juridisk rådgivning från en advokat eller en annan rättstillämpare, kan slutsatsen logiskt dras att ett sådant krav medför en risk för att rättegångshandlingens adressat inte kan inge en invändning eller att den avvisas.

³² Förslag till avgörande av generaladvokaten Kokott i målet Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:293, punkt 79).

³³ Domen Profi Credit Polska (punkterna 28 och 29).

³⁴ Domen Profi Credit Polska (punkt 65).

³⁵ Se punkt 74 ovan.

iii) *Fristen för att inge en invändning är kortare än två veckor*

83. I rättspraxis erkänns allmänt att en förutsättning för att kunna förbereda sitt försvar inför domstol är att man ges den tid som är nödvändig för att göra detta. Det ska dessutom påpekas att säkerställandet av rätten att ha den nödvändiga tiden för att förbereda sitt försvar, i egenskap av en av de beståndsdelar som kännetecknar en rättvis rättegång, är ett uttryck för rättsstatsprincipen.³⁶ Av dessa skäl kan det logiskt antas att ju längre fristen för att vidta en processhandling är, desto noggrannare kan förberedelserna vara.

84. Mot bakgrund det ovan anförda ska det påpekas att i förevarande mål är fristen för att invända mot ett beslut om verkställighet endast åtta dagar och kan inte förlängas, medan fristen i målet Profi Credit Polska var *två veckor*.³⁷ Det ska även påpekas att enligt de upplysningar som den slovenska regeringen har tillhandahållit i sina skriftliga yttranden tas i denna lagstiftning inte hänsyn till helgdagar eller dagar som inte är arbetsdagar, förutom om det rör sig om den sista dagen i fristen. I ett sådant fall löper fristen ut vid utgången av den första därpå följande arbetsdagen. Den slovenska lagstiftningen i fråga är således mycket mer restriktiv och medför därför större svårigheter att försvara sig. Domstolens kritik mot den korta frist som föreskrevs under omständigheterna i det mål som gav upphov till domen Profi Credit Polska måste följaktligen med desto större skäl gälla i förevarande mål.

iv) *Skyldigheten att bära rättegångskostnaderna*

85. Av handlingarna i målet framgår dessutom att den slovenska lagstiftningen även uppvisar en annan likhet med den polska lagstiftning som avsågs i den ovannämnda domen Profi Credit Polska, i den del den innehåller ett krav på betalning av rättegångskostnaderna. Enligt de uppgifter som har lämnats av den hänskjutande domstolen erhöll svarandena en uppmaning från Distriktsdomstolen i Ljubljana att betala rättegångskostnaderna inom en frist på åtta dagar, vilket de gjorde inom den angivna fristen.³⁸

86. Även om det belopp som i förevarande fall betalades inte förefaller att ha varit särskilt högt, kan det emellertid inte bortses från den omständigheten att skyldigheten att ersätta rättegångskostnaderna under alla omständigheter utgör ett *administrativt krav* som måste iakttas. Det kan dessutom inte uteslutas att det finns andra situationer där adressaten för ett beslut om verkställighet kan vara tvungen att betala *mycket mer betydande belopp*. Av dessa skäl är det rimligt att anta att en sådan lagstiftning som avses i förevarande fall, i vilken det åläggs en skyldighet att betala rättegångskostnaderna inom en mycket kort frist, kan avskräcka rättegångshandlingens adressat från att bestrida ett betalningsföreläggande, liksom domstolen med rätta konstaterade i den ovannämnda domen.³⁹

³⁶ I artikel 6.3 b i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna anges att "[v]ar och en som blivit anklagad för brott har följande minimirättigheter: ... att få tillräcklig tid och möjlighet att förbereda sitt försvar" [min kursivering]. Även om denna ordalydelse antyder en koppling enbart till straffrättsliga förfaranden, har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna tillämpat denna bestämmelse även på förvaltningsrättsliga och civilrättsliga förfaranden (se Europadomstolen, 17 mars 2015, Adoriso m.fl. mot Nederländerna, 47315/13 et al., rörande en kort frist för att överklaga).

³⁷ Domen Profi Credit Polska (punkt 66).

³⁸ Se punkt 26 ovan.

³⁹ Domen Profi Credit Polska (punkterna 67 och 68).

v) *Den grad av omsorg som förväntas av en enskild i dennes rättsförhållanden*

87. En skillnad i de faktiska omständigheterna vad gäller ställningen för respektive rättegångshandlings adressat i de båda målen föranleder några påpekanden från min sida. Jag är medveten om att *företagare* omfattas av striktare krav på omsorg än *konsumenter* när det gäller deras rättsförhållanden. Ett företag har i allmänhet en viss *kunskap och erfarenhet* av att hantera avtalsförbindelserna med sina affärspartner och kunder, vilket möjliggör ett smartare agerande i affärsvärlden. Eftersom detta uppenbart inte är fallet för en konsument, tenderar denne att anses vara särskilt värdig skydd. Denna idé finner uttryck i domstolens omfattande praxis avseende direktiv 93/13,⁴⁰ bland annat domen Profi Credit Polska. Vid en granskning av nämnda dom framgår att domstolens resonemang vägledades av syftet att skydda konsumenterna, eftersom de, som domstolen konstaterade, befinner sig i underläge i förhållande till näringsidkarna.⁴¹

88. Jag anser dock inte att denna omständighet i sig kan ha en avgörande inverkan på bedömningen. Oberoende av den omständigheten att betalningsföreläggandet i förevarande mål riktades till ett bolag som är verksamt inom området för internationell transport av varor, det vill säga en näringsidkare, anser jag att en frist på åtta dagar är alltför kort för att bolaget helt och fullt skulle kunna utöva sin rätt till ett effektivt försvar. I detta skede av bedömningen ska det följaktligen konstateras att lagstiftningen i fråga inte uppfyller kraven i unionsrätten ens vid tillämpning av en *strikt grad av omsorg*.

3) *Sammanfattning av bedömningen*

89. Denna redogörelse för de paralleller som kan dras mellan de båda målen visar de hinder som en rättegångshandlings adressat möter i en sådan situation som i det nationella målet. I förevarande fall är det uppenbart att de krav som åläggs genom de nationella processuella reglerna utgör ett åsidosättande av den omständigheten att en adressat för en rättegångshandling, vilken uppvisar särdragen av ett beslut om verkställighet, som inte använder sin rätt att vägra delgivningen av nämnda handling i enlighet med artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 behöver en viss tid för att informera sig om innehållet i de överlämnade handlingarna, begära juridisk rådgivning av en advokat eller en annan rättstillämpare, betala de rättegångskostnader som krävs enligt lag, förbereda sitt försvar vid domstol,⁴² eventuellt låta översätta handlingarna och skicka ett svaromål som innehåller alla relevanta faktiska omständigheter och all relevant bevisning till den domstol i en annan medlemsstat till vilken fordringsägaren har ingett sin ansökan.

90. Det ovan anförda visar att det är nödvändigt att *beakta alla dessa aspekter* vid bedömningen av huruvida fristen för att invända mot ett beslut om verkställighet gör det möjligt att effektivt utöva rätten att försvara sig. Sist och slutligen följer en sådan frists avskräckande karaktär ofta av en mångfald faktorer som är kopplade till kraven i de nationella processuella reglerna. Sett ur detta perspektiv anser jag att om det konstateras att fristen i fråga på grund av sin längd och särdragen i förfarandet för invändning utgör ett åsidosättande av rätten att försvara sig, *måste detta konstaterande medföra en vägran att erkänna och verkställa ett sådant beslut*, eftersom det är det enda sättet att säkerställa ett effektivt skydd för den berörda personen.

⁴⁰ Se dom av den 26 oktober 2006, Mostaza Claro (C-168/05, EU:C:2006:675, punkterna 25 och 26).

⁴¹ Domen Profi Credit Polska (punkt 40).

⁴² Se dom av den 9 mars 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199, punkt 48), avseende tolkningen av artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, 2004, s. 15), jämförd med skäl 12 i den förordningen, av vilken det framgår att gäldenären ska få vederbörlig underrättelse om fordran, så att denne ges möjlighet att *förbereda sitt försvar*.

91. Eftersom de villkor för att bestrida ett betalningsföreläggande som föreskrivs i den slovenska lagstiftning som avses i förevarande mål är *precis lika eller till och med ännu mer restriktiva* än de som fastställs i den polska lagstiftning som avsågs i målet Profi Credit Polska, anser jag att de sammantagna *kan göra det alltför svårt att utöva rätten att invända* i enlighet med artiklarna 45.1 b och 46 i förordning nr 1215/2012, jämförda med artikel 47 i stadgan.⁴³

92. Mot bakgrund av det ovan anförda ska det – med förbehåll för den bedömning som det ankommer på den hänskjutande domstolen att göra mot bakgrund av de kriterier som anges i punkt 87 ovan – påpekas att ett effektivt skydd av rätten till försvar inte säkerställs under de omständigheter som avses i det nationella målet. Följaktligen anser jag att erkännande och verkställighet av ett betalningsföreläggande som har utfärdats under dessa omständigheter ska vägras i enlighet med artiklarna 45.1 b och artikel 46 i förordning nr 1215/2012, jämförda med artikel 47 i stadgan.

3. Svar på den första tolkningsfrågan

93. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att den första frågan ska besvaras så, att artiklarna 45.1 b och 46 i förordning nr 1215/2012, jämförda med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att erkännande och verkställighet av ett beslut som inte har utfärdats inom ramen för ett kontradiktoriskt förfarande ska vägras, om överklagande av beslutet ska inges på ett annat språk än det officiella språket i den medlemsstat där svaranden har sin vistelseort, eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, ett annat språk än det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där svaranden har sin vistelseort, och fristen för att inge ett överklagande endast är åtta kalenderdagar och inte kan förlängas enligt lagstiftningen i den medlemsstat där beslutet har meddelats.

D. Den tredje tolkningsfrågan

94. Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 18 första stycket FEUF ska tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en invändning mot ett beslut om verkställighet ska vara motiverad och ska inges inom en frist på åtta dagar, oberoende av den omständigheten att beslutets adressat har sitt säte i en annan medlemsstat och beslutet inte är avfattat vare sig på ett av de officiella språken i den mottagande medlemsstaten eller på ett språk som adressaten förstår.

95. När det gäller tolkningen av artikel 18 FEUF ska det erinras om att det av fast rättspraxis framgår att denna artikel endast kan tillämpas fristående i fall som omfattas av unionsrätten för vilka det inte har föreskrivits några särskilda regler om icke-diskriminering i EUF-fördraget.⁴⁴

⁴³ Sladič, J., "Evropska izterjava in zavarovanje terjatev s prikazom postopka v Sloveniji in Avstriji", *Pravosodni bilten*, 40 (2019), volym 3, s. 27 och 28, har också uttryckt tvivel om huruvida den frist på åtta dagar som föreskrivs i den slovenska lagstiftningen är förenlig med unionsrätten och hänvisar därvid just till likheterna med den polska lagstiftning som avsågs i domen Profi Credit Polska.

⁴⁴ Dom av den 26 januari 1993, Werner (C-112/91, EU:C:1993:27, punkt 19), dom av den 10 februari 2011, Missionswerk Werner Heukelbach (C-25/10, EU:C:2011:65, punkt 18), dom av den 18 juli 2017, Erzberger (C-566/15, EU:C:2017:562, punkt 25), och dom av den 29 oktober 2015, Nagy (C-583/14, EU:C:2015:737, punkt 24).

96. Enligt artikel 18 FEUF är all diskriminering på grund av nationalitet förbjuden, vilket inkluderar olika former av indirekt diskriminering, till exempel genom specifika regler om språkanvändning.⁴⁵ Vad gäller förordning nr 1393/2007 ska det påpekas att i artikel 8 fastställs ett konkret förbud mot diskriminering på grund av parternas språk, vilket innebär att det inte ska vidtas en fristående tolkning av artikel 18.1 FEUF.

97. Vad gäller förordning nr 1215/2012 ska det konstateras att domstolen i ett mål som avsåg huruvida diskriminering enligt denna artikel eventuellt följde av särdragen i den kroatiska lagstiftningen om verkställighetsbeslut som utfärdats av notarier i Kroatien på grundval av en handling som äger vitsord – beslut som inte kunde vare sig erkännas eller verkställas i en annan medlemsstat på grundval av denna förordning – vidtog en fristående tolkning av artikel 18 FEUF i avsaknad av andra särskilda bestämmelser om icke-diskriminering inom ramen för nämnda förordning.⁴⁶

98. Artikel 18 FEUF, i vilken principen om likabehandling fastställs, syftar till att avskaffa alla åtgärder som medför en olik behandling av medborgare i andra medlemsstater, vilken försätter dem i en faktiskt eller rättsligt sämre situation än statens egna medborgare. Den syftar således till att inom unionsrättens område förhindra att lika situationer behandlas olika och tvärtom.

99. I förevarande fall beslutade käranden, företrädd av svarandena, att inte utöva den rätt att vägra delgivning som föreskrivs i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007.⁴⁷ Käranden befinner sig således i samma situation som slovenska medborgare med avseende på fristen för att invända mot ett beslut om verkställighet. Den slovenska regeringen har i sina skriftliga yttranden även fäst uppmärksamheten på denna punkt. I den slovenska lagstiftningen föreskrivs således inte om olika behandling på grund av nationalitet.

100. Eftersom, för det första, särskilda regler om icke-diskriminering är tillämpliga i förevarande fall och, för det andra, rättegångshandlingens adressat frivilligt har avstått från att behandlas annorlunda än slovenska medborgare som befinner sig i samma situation, ser jag inte hur artikel 18 FEUF skulle kunna vara tillämplig. En tolkning av denna bestämmelse är således inte nödvändig för att avgöra det nationella målet. Jag anser emellertid att det är lämpligt att uttryckligen påpeka detta för den hänskjutande domstolen, för tydlighetens skull och för en bättre förståelse av de svar som domstolen kommer att ge på de frågor som den hänskjutande domstolen har ställt.

101. Mot bakgrund av det ovan anförda bör den tredje frågan besvaras så, att artikel 18 FEUF ska tolkas så, att den inte är tillämplig i en situation där en rättegångshandlings adressat har avstått från att utöva sin rätt att vägra delgivning av nämnda handling i enlighet med artikel 8.1 i förordning (EG) nr 1393/2007.

⁴⁵ Dom av den 24 november 1998, Bickel och Franz (C-274/96, EU:C:1998:563, punkt 31), och dom av den 27 mars 2014, Grauel Rüffer (C-322/13, EU:C:2014:189, punkt 27).

⁴⁶ Dom av den 7 maj 2020, Parking och Interplastics (C-267/19 och C-323/19, EU:C:2020:351, punkt 45).

⁴⁷ Se punkt 56 ovan.

VI. Förslag till avgörande

102. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen besvarar de frågor som ställts av Bezirksgericht Bleiburg (Distriktsdomstolen i Bleiburg, Österrike) på följande sätt:

- 1) Artikel 8.1 och 8.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning i den dömande staten enligt vilken fristen för att inge ett överklagande av ett beslut som materialiseras genom en rättegångshandling som delges i enlighet med förordning nr 1393/2007 börjar löpa från och med delgivningen av handlingen i fråga och inte först när den frist på en vecka för att vägra att ta emot denna handling som föreskrivs i punkt 1 i nämnda artikel har löpt ut.
- 2) Artiklarna 45.1 b och 46 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, jämförda med artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas så, att erkännande och verkställighet av ett beslut som inte har utfärdats inom ramen för ett kontradiktoriskt förfarande ska vägras, om överklagande av beslutet ska inges på ett annat språk än det officiella språket i den medlemsstat där svaranden har sin vistelseort, eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, ett annat språk än det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där svaranden har sin vistelseort, och fristen för att inge ett överklagande endast är åtta kalenderdagar och inte kan förlängas enligt lagstiftningen i den medlemsstat där beslutet har meddelats.
- 3) Artikel 18 FEUF ska tolkas så, att den inte är tillämplig i en situation där en rättegångshandlings adressat har avstått från att utöva sin rätt att vägra delgivning av nämnda handling i enlighet med artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007.